

EGLUTĒ

RUGSĒJIS * 2002 * SEPTEMBER

VOL 53/NR. 7

EGLUTĖ

RUGSĖJIS / SEPTEMBER / 2002 VOL 53 / NR. 7

PRIE EGLUTĖS SUSIRINKO:

Rugsėjo žodžiai....1

Pasakų senelės pasakos
Kaip katės pelių
fermą statė....2

Galvosūkių...33

Juokų maišelis
Juokai...32

Vaikų kūryba

Aš esu laukinė ramunėlė....17
Jeigu būčiau paukštis
tokį pasaulį aš matyčiau....19
Mano geriausia mokytoja....20
Mokymosi pradžia....21
Ar man reikia Dievo....22
Šimtas vabalų....24
Aš ir Lietuva....25

Žiniukas su pasaulio įdomybėmis
Lėtapėdžiai vėžliai....29
Iš vėžlių gyvenimo....31

Pirmame viršelyje
G. Kamantienės
nuotraukoje Punsko
lietuvaitės.

Senolio padavimai,
legendos, istorijos
Žolinės Lietuvoj....8
Rugiagėlė....10
Neužmirštuolė....11
Raktažolė....12
Karalaitė iš
pilaitės....13
Žolinė....14
Mindaugas....15

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata - 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus - 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo taryba

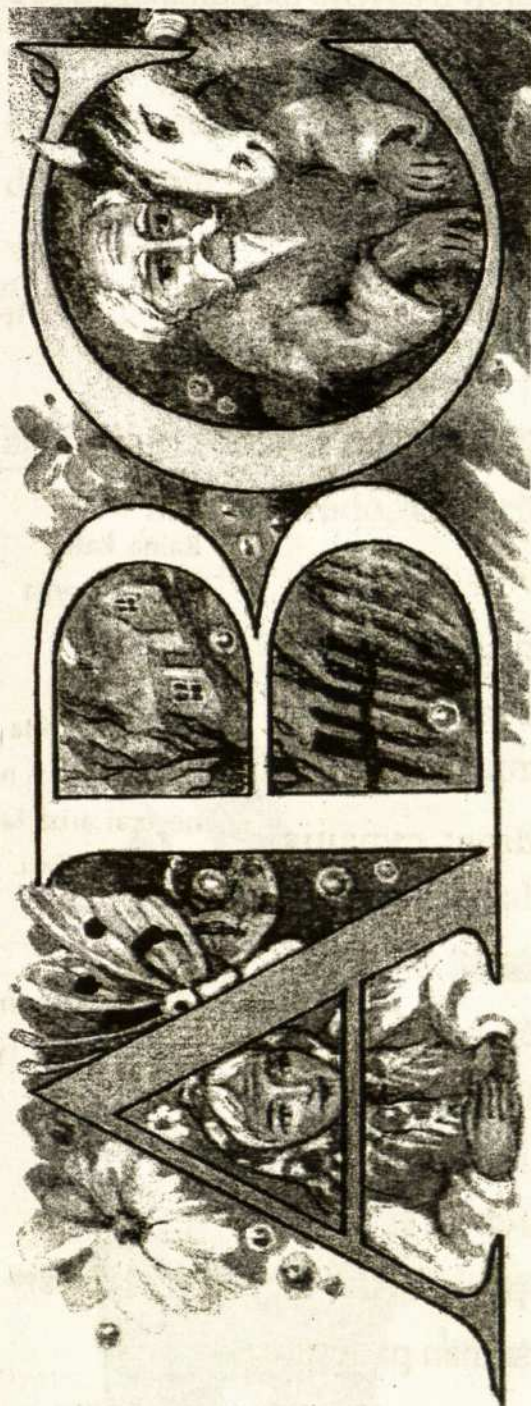
REDAKTORĖ: Aušra Spitrienė

ADMINISTRACIJA, MAKETAVIMAS, SPAUSDINIMAS: Ričardo spaustuvė. tel.: 708-430-1911

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00 single copy \$1.50, to Lithuania and other countries. \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465. Second class postage paid at Lackport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: Eglute Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465.

Mieli vaikai, taip greitai prabėgo linksmoji vasara.
Daug naujo pamatėt, keliavot, ilsėjotės, žaidėt ir maudėtės. Dabar įdegt
saulėje ir pailsėję vėl grįžtat į mokyklos suolą. Jūsų laukia naujos žinios,
įdomūs mokslai ir mokyklos draugai.
Sėkmės pradedant naujus mokslo metus.

EGLUTĖ

Rugsėjo žodžiai

Martynas Vainilaitis

Jau ruduo. Pirmą rugsėjo
Susodino mus į suolus.
Kaip rugius žodžius pasėjo:
Aukit žvalūs, būkit uolūs!

Kaip rugiai
Prasmingi žodžiai
Rado atsaką palankų:
Laukia miestai,
Laukia sodžiai
Mūsų proto, mūsų rankų.

Laukia žemė – toliu toliai,
Mena jūros mįslę gilia.
Teks įspėti, ką lig šiolei
Saugo paslaptys pražilę.

Teks nuskristi į žydrynę,
Kur sapnuos tik esam skraidę.
Ir ne sau, o tau, Tėvyne,
Stropūs rašom pirmą raidę.

Pirmokėli, tu stovi toks mažas vidury plataus kelio į didelį mokslą.
Pirmą kartą sėdi į mokyklos suolą ir tave sutinka pirmoji mokytoja,
kurios tu neužmirši visą gyvenimą. Teskamba linksmi tau mokyklos
varpelis, teatneša daug džiaugsmo mokykla!

EGLUTĖ

Iš avelių debesų
Vėjo siūlu vilnoniu,
Mezga pasaką senelė,
Deda pasakų skrynelėn.
Atsisėsk ir paskaityk
Pasakų šalin sugrižk.

Matai, kad pasakose būna daug
visokių gražių senoviškų ir nevisai
suprantamų žodžių. Bet
nenusimink - Senelė tau paaiškins.

Kaip Katės pelių Fermą Statė

Algirdas Pocius

Raina katė Micė visą pusdienį ištupėjo prie pelės urvelio ir nieko nepagavo. Ji labai supyko ir, užsukusi pas kaimynę Rudę, pasakė:

- Man tos pelės nervus gadina: cypauja urvelyje, o laukan neišlenda!

- Norėjai, kad tiesiai tau į nasrus pultų?! - nusistebėjo Rudė. - Daugiau kantrybės, brangioji!

- Ne, šitaip nevargsiu! - atkirto Micė. - Statysiuos pelių fermą. Reikia mokytis iš žmonių!

- Miau miau, tikrai gudriai sugalvojai! - pagyrė kaimynė. - Kai praturtėsi, gal ir mane pavaišinsi?

- Žinoma. Tik ne už ačiū. Turėsi man padėti!

- O ką reikės daryti?

- Pataikinsi. Man vienai bus sunku sukalti tvirtą gardą, kuriame auginsiu peles, - pasakė būsimoji fermos šeimininkė.

Raina katė

- tikrai marga buvo.

Nervus gadina

- tada kai kas nors negerai arba labai įkyriai elgiasi.

Nasrai

- tai didelė burna tinkanti kitus ryti.

Pavaišinti

- į svečius pasikvietus, skaniai valgyti duoti.

Pataikinti

- padėti sunkius, arba nelabai sunkius darbus dirbti.

- Mielai! Dar ir vaikus atsivesiu, - pažadėjo kaimynė.

Micė buvo rimta katė: ką sumanydavo, tą padarydavo. Netrukus po seno svirno grindimis, kur buvo pakankamai erdvės ir nelandžiojo šuo Striukis, prasidėjo didelė statyba. Dvi katės ir dar trys maži kačiukai statė pelėms gardą. Kaukšėjo plaktukai, džyreno pjūklai, ir puikus tvartas kilo ne dienomis, o valandomis. Užbaigusi darbą, Micė pasitraukė į šalį ir iš atokiau apžvelgė būsimą fermą.

- Kažko dar trūksta, - pasakė ji, priekabiaiai apžiūrinėdama sakais kvepiantį statinį.

- Ir man atrodo, kad trūksta, bet nesuvokiu ko, - sutiko kaimynė.

- Langų nėra, - sumiauksėjo kačiukai, striksėdami aplinkui.

- Ak jūs, gudročiai! Kam pelėms langai?! Jos gali gyventi tamsoj, - užginčijo sena katė Micė.

- O kur durys? - vėl visi trys kartu sumiauksėjo mažiukai.

- Durys? - susimąstė Micė, stebėdamasi vaikų protu. - Gal jūsų tiesa - durys reikalingos. Teks gerą užraktą įtaisyti, kad pelės nepabėgtų.

Abi katės vėl ėmėsi darbo ir sukalė nedideles dailias dureles. Iš karto pelių gardas pasidarė panašus į tikrą fermą. Visi kačiukai sulindo į namelio vidų ir ėmė linksmiai strikinėti, dainuoti:

Sumanydavo

- ką nors labai gudraus sugalvodavo.

Svirnas

- tai toks namas grūdams ir kitokiom gėrybėm laikyti.

Džyreno

- labai įkyriai brūžino.

Strikinėti

- šokinėti iš džiaugsmo, kaip vaikai saldinius pamatę.

Prašom, pelytės, prašom, pilkutės,
Į mūsų namelį valgyti duonutės!
Mes jus pamylėsime, sočiai papenėsime,
Paskui sugausim ir paragausim!
Mūsų nameliai - tikras gražumėlis!
Skubėkite, mažytės pilkosios pelytės!

Kačiukai iš tikrųjų taip linksmai šoko ir taip gražiai dainavo, kad ir jų motinoms kilo noras pasidžiaugti savo darbu. Jos abi įsispraudė pas vaikus į gardelio vidų.

Tuo tarpu sena žiurkė Kreivadantė visą šią linksmybę piktai stebėjo pro mažą plyšelį iš savo urvo. Jai labai nepatiko po svirnu pradėta statyba.

Kai tik visos katės atsidūrė gardelio viduje, ji greitai prišoko, užtrenkė durikes ir užrakino. Pati ėmė patenkinta garsiai juoktis:

- Nei pirkau, nei dovanų gavau, o štai kaip praturtėjau! Kam norėsiu, tam parduosiu! Visos katės mano kišenėje!

Micė ir Rudė nagais braižė durikes, bildino sienas, bet išsilaisvinti nepajėgė. Namelis buvo stipriai suręstas, ilgomis vinimis sukaltas.

Belaisvės girdėjo, kaip juokėsi žiurkė Kreivadantė. Jos ėmė grasinti žiurkei:

- Tu sena pasmirdėle! Baik juokus ir greičiau atidaryk!

Bet Kreivadantė tik patenkinta

kikeno ir bėginėjo apie namelį.

- Kviečiu visas mano giminaites peles, pilkas ir rudas, pasižiūrėti į mūsų skriaudėjas! - šaukė žiurkė.

Mažosios pelytės po truputį įsidrašino ir iškišo smailas nosytes iš urvelių. Jos labai bijojo kačių, o kai vakar išgirdo apie statomą fermą, buvo visai nusiminusios. O štai drašiolė Kreivadantė taip gudriai apgavo plėšrūnes! Dabar ji patenkinta kvatojo, dūko ir šokinėjo.

Pelytės išlindo iš urvelių, o viena kita smalsesnė prisiartino prie keistojo gardo ir bandė pro plyšelį žvilgtelėti į vidų. Bet tuo tarpu katės kad sukniauks baisiais balsais, kad ims nagais draskyti sienas - visos drašiolės strimgalviais puolė į savo urvelius. Net Kreivadantė, ir ta suvirpėjo. Su katėmis nepajuokausi. Jos fermą pastatė, jos gali ir sugriauti. Todėl žiurkė ėmė taikingai kalbėti:

- Nesidraskykit! Geriau ramiai pradėkim derybas!

Katės labai neapkentė Kreivadantės, kitu atveju su ja visai nesikalbėtų, bet ką darysi, jei taip kvailai pakliuvai į spąstus.

- Ko nori, nušiurusi ilgauodege?

- Pažadėkit nekurti pelių fermos, tada paleisiu, - pasiūlė žiurkė.

- Ak tu, pasmirdėle! Dar to nebuvo, kad mums įsakinėtum! - pasipiktino katės ir

Įsispraudė

- sunkiai vidun įlindo.

Bildino sienas

- į sienas stukseno.

Pasmirdėlė

- nesipraususi. Juk žiurkės bėgioja, įvairius negerus darbus dirba, o nusiprausti neturi kada.

Kvatojo

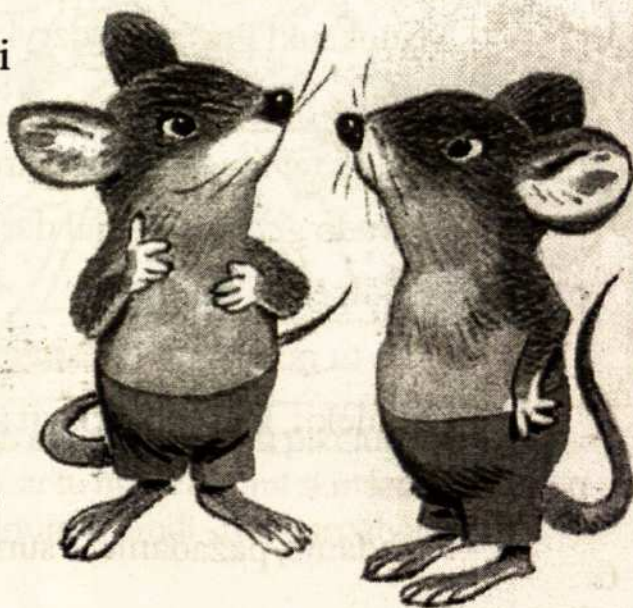
- garsiai juokėsi.

Dūko

- linksminosi kaip vaikas išdykėlis.

Taikingai kalbėti

- gražiais žodžiais susitaikyti bandyti.

Užkąsti

- pavalgyti, tik labai nedaug.

Nosimi**šniurkštelėjo**

- kai verkti norisi pradėti nosimi šniurkščioti.

Šmirinėti

- aplinkui lakstyti ir visur landžioti.

Troba

- namai.

dar atkakliau ėmė braižyti sienas.

- Patupėkit, kol proto įgausit. Aš einu užkąsti, juk jau vakarienės laikas, - ramiai tarė žiurkė ir šnurkštelėjo į urvą.

Pasidraskė, pasibaladojo katės, bet nieko nepešusios apsiramino. Micė žvilgtelėjo į bičiulę Rudę, į jos nusiminusius vaikus ir, norėdama kaip nors paguosti, pasakė:

- Matote, kokį stiprų gardą sukalėme?! Iš jo pelės tikrai nepaspruks!

- O kaip mes? - sumiauksėjo kačiukai.

- Argi čia mums bloga?! Švaru, šilta... - guodė

Micė. - Vakare tikriausiai pasirodys mūsų tėvelis Rainis. Jis mus išlaisvins.

- Jau valgyti norisi... - verkšleno pati mažiausioji juoda katytė.

- Turėk kantrybės! Nedaryk gėdos kačių giminei! - subarė ją motina.

Mažoji nurimo, tik dar nosimi šniurksėjo ir letenėlėmis šluostė akis.

Laikas slinko labai lėtai, tarsi visai sustojo, o katinas Rainis nepasirodė nei vakare, nei naktį. Gal pas kaimynus užtruko ar su meškeriotojais prie upės tupėjo - kas jį supaisys. O tuo tarpu jo šeimyna nusiminusi ir ašarodama kentė savo pačių susikaltame kalėjime.

Kai vėl aplinkui ėmė šmirinėti žiurkė Kreivadantė ir bjauriai šaipytis, katės skausmingai tylėjo, o dar po valandos ėmė prašytis išleidžiamos.

- Nejuokauk! Prašau, atidaryk duris! - reikalavo Micė kaip vyriausia iš kačių šeimos.

- Mes už tai atnešim tau iš trobos kokį nors gardumyną!

- Atsirado geradarės! Gal dar pakviesit iš vieno dubenėlio pienuko palakti?! - Šaipėsi žiurkė.

- O ko tu norėtum? - pasiteiravo Rudė.

- Pažadėkit, kad sunaikinsit šitą bjaurų gardą ir niekada nesteigsit pelių fermos!

- Pažadame, pažadame! - sumiauksėjo mažieji kačiukai.

Senės katės dar abejojo - labai jau nesmagu nusileisti nušiurėlei žiurkei. Bet ir jos nežinojo, kaip išsigelbėti iš bėdos.

- Pažaidėm ir užteks, - tarė Micė. - Apsieisim be fermos. Tiek metų pragyvenom...

Atrakinusi dureles, žiurkė Kreivadantė nėrė į urvą, o katės visu būriu išgarmėjo iš narvo. Jos taip apsidžiaugė atgavusios laisvę, kad visos kaip susitarusios tuoj išliuksėjo iš po svirno. Norėjo kuo greičiau nutolti nuo bjauraus medinio kalėjimo, kuriame praleido visą naktį. Gėda kam nors prisipažinti, kad jį pačios pasistatė.

Nuo to karto niekas pasaulyje negirdėjo, kad katės kur nors būtų įsirengusios pelių fermą. Tupi kantriai prie urvelio ir laukia, kol žiopla pelytė kyštelės juodą snukutį. Ne viena taip pakliuvo katėms į nagus. Pačios kaltos, kad buvo neatsargios. Juk kačių toks darbas - peles gaudyti!

Susirinko daug vaikų piešt pikčiurnų katinų,
Pažiūrėk ar tu matai dešimt skirtumų tenai.
Jeigu skirtumus randi - dar nuspalvinti gali.

Kiek legendų, padavimų
Mūs senoliai vis dar žino.
Buvo tai labai senai,
Kai gyveno milžinai,
Laumės gelsvą kasą pynė
Iš tautosakos lobyno.

ŽOLINĖ Lietuvoj...

Slėniais ir kalvelėmis, kaimais, miestais ir miesteliais nuėjo vasara. Daug spalvingų žiedų matėt, paukščių skambiausių giesmių girdėjot. Dabar gamta aprimusi, lyg susimąsčiusi, kaip visa, kas per vasarą augo užaugo, prinokinti.

Gražiam vasaros žydėjime - rugpjūčio 15-ąją - Žolinė. Bažnyčiose meldžiamasi švč. Mergelei Marijai, paimtai į Dangu.

Pagal seną tradiciją šventinamos gėlės, netgi sodų ir daržų gėrybės.

Pašventintų daržovių valgydavo visi šeimos

Senolis girdėjo - jūs
irgi paklauskite ir
kitiems pasakykite ko
liaudies išmintis moko.

PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI

*Paukštį puošia
plunksnos, o žmogų
protas.*

*Kai vaikas griūva,
angelas pagalvėlę
padedą.*

Nuo savęs nepabėgsi.

*Su daina ir darbas
spartesnis.*

*Skundas – silpnų
žmonių ginklas.*

nariai, jų duodavo ir gyvuliams, kad
šie nesirgtų. Javų grūdų pildavo į
aruodus, kad naujas derlius juose
negestų. Žolynus sudžiovindavo ir
laikydavo už šventųjų paveikslų.
Užėjus griautiniui jais smilkydavo
namus, kad nuo žaibo apsaugotų.
Šventintų žolynų arbata gydydavo
ir ligonius.

Labiau į liaudies papročius
linkę žmonės prisimena ir kitų
Žolinės tradicijų: susitinka bičiuliai
- tos pačios šeimos bičių laikytojai,
ir, saldų medų laižydami, bičių deivę
Austėją pagerbia. Būna, oi būna
jiems apie ką pasikalbėti. Ne pro šalį
darnos, ištvermės, darbštumo iš
dūzgiančių padarėlių pasimokyti...

Jūs, vaikai, irgi kaip bitutės visą
vasarą sukotės, bėgiojot, plušėjot. Daug naujo
pamatėt, sužinojot. O, kad dar daugiau žinotumėt

paskaitykite
apie kelias
kuklias ir
l a b a i
g r a ž i a s
Lietuvos
gėleles.

RUGIAGĖLĖ

Vieną kartą dangus, žiūrėdamas į žiemkenčius, jiems papriekaištavo: "Visi, kas gyvena Žemėje, dėkoja man. Paukščiai siunčia giesmeles, gėlės - kvapus ir spalvas, miškai - paslaptinę šnabždesį, ir tik jūsų dėkingumo nesulaukiu, nors girdau jūsų šaknis vandeniui ir brandinui varpas".

- Aš tau dėkingas, - atsakė žiemkentys. - Puošu laukus vaiskia žaluma, o rudenį padengiu juos auksu. Kitaip nemoku padėkoti. Jei man padėtum,

apiberčiau tave glamonėmis ir meile.

- Gerai, - sutiko dangus. - Jei tu negali iki manęs pakilti, aš pats pas tave nusileisiu.

Įvyko stebuklas. Tarp rugio varpų išaugo mėlynos gėlės, panašios į dangų. Nuo tada rugiai sulig kiekvienu vėjo pūstelėjimu lenkiasi prie dangaus pasiuntinių - rugiagėlių ir šnabžda joms švelnius žodžius.

Savo lotynišką vardą "centaurea" rugiagėlė gavo mitinės senovės graikų būtybės Kentauro garbei (viršutinė dalis - žmogaus, apatinė - arklio). Kentauras Chironas buvo pats išmintingiausias, turėjo ilgą, ant krūtinės krentančią barzdą. Jis pažino gydomąją rugiagėlės galią ir jomis gydydavo savo žaizdas, gautas mūšiuose su Herakliu.

Rugiagėlių vainikas buvo rastas net faraono Tutanchamono kapavietėje Egipte. Tarp daugybės daiktų iš brangių akmenų ir aukso, sarkofage gulėjo mažas rugiagėlių vainikėlis. Gėlės buvo išdžiūvusios, bet išlaikiusios spalvą ir formą. Galbūt tai buvo mylimiausios faraono

gėlės, kurias atnešė savo mylimam vyrui liūdinti jo našlė.

Lietuvoje rugiagėles rinkdavo kaimo audėjos. Šio augalo žiedais jos dažydavo siūlus. Vaistažolių rinkėjos virdavo rugiagėlių žiedų arbatą. Ją patartina gerti sutrikus virškinimui, dingus apetitui, viduriuojant.

Neužmirštuolė

Vieną kartą gėlių deivė Flora nusileido ant žemės ir pradėjo gėlėms dovanoti vardus. Visoms gėlėms ji davė vardus, nė vienos nenuskriaudė ir jau norėjo eiti, bet staiga už nugaros išgirdo tylų balselį:

- Flora, nepamiršk manęs! Duok ir man kokį nors vardą.

Atsigręžė Flora atgal - nieko nesimato. Vėl norėjo eiti sau, bet balselis pakartojo:

- Flora, nepamiršk man duoti vardą.

Deivė tarp žolių pastebėjo mėlyną žiedelį.

- Gera, - pasakė, - būk Neužmirštuole. Kartu su vardu aš tau suteikiu nepaprastos jėgos - tu padėsi atsiminti tiems žmonėms, kurie pradės pamiršti savo artimus žmones ar savo tėvynę.

Viena legenda sako, kad neužmirštuolės išdygo iš piemenėlio Likavo nuotakos Elgės ašarų, kai jiedu išsiskyrė. Nuo to laiko neužmirštuolės yra atminties, draugystės ir amžinos meilės simbolis.

Neužmirštuolės žaliuoja, melsvai prasimerkia drėgnuose pievų klonuose, glaudžiasi prie upelių, melsvuoja pelkių pakraščiuose.

Neužmirštuolės lapai apaugę švelnučiais plaukeliais. Tik išsiskleidę jie šiek tiek panašūs į pelės ausis, todėl lotyniškai šis augalas buvo pramintas - "myosotis" - pelės auselėmis. Tegul mokslininkai ją vadina peliausėle, bet daug mielesnis neužmirštuolės, žydrikės, atmintystės, nemiršėlės, neužmarštuolės, mėlynukės, dangaus ašarėlės vardas.

Raktažolė

Miškuose, pakrūmėse ar pakelėse žiba auksaspalviai žiedai. Pasistiebę aukštyn ant ilgo stiebelio, jie primena auksinių raktelių ryšulėlį, todėl ši gėlė raktažole vadinama. Nepaprasti tie rakteliai. Jais durys į šiltas, saulėtas dienas atrakinamos.

Apie šį augalą sukurta daugybė legendų ir padavimų. Viduramžiais buvo pasakojama, kad raktažolės - raktai nuo rojus vartų, kurie atsitiktinai iškrito iš apaštalo Petro rankų. Puolė Petras gaudyti, bet buvo per vėlu - nupuolė raktai ant žemės, ir iš jų išaugo raktažolė.

Žyniai druidai virė iš raktažolių meilės gėrimą. Rinko gėles gydymui ir magijai ne paprastu būdu, o ritualiniu: basi ir nevalgę jie nuskindavo gėlę per kairį drabužių skverną ir nežiūrėdami suvyniodavo į švarią drobę.

Vokietijoje buvo tikima, kad mergaitė, pirma radusi raktažolę, Vokietijoje vadinamą primule, būtinai tais metais ištekės.

Anglų legendos sako, kad raktažolėse slepiasi mažos fėjos ir pasakų seneliai. Užklupus lietui, jie susiranda raktažoles, įsiropščia į žiedus ir dainuoja daineles. Mėnesienoj fėjos prie raktažolių pakabina po rasos lašelį ir jie šviečia kaip maži šviestuvėliai.

Pavasarinė raktažolė buvo žinoma ir senovės graikams, kurie ją vadino "dodekateonu", tai yra dvylikos dievų gėlė. Graikai tikėjo jos nepaprastomis gydomosiomis savybėmis ir vartojo nuo kosulio, kitų ligų. Anksti pavasarį raktažolės lapuose yra daug vitamino C. Iš jų galima išvirti skanią vitamininę arbatą.

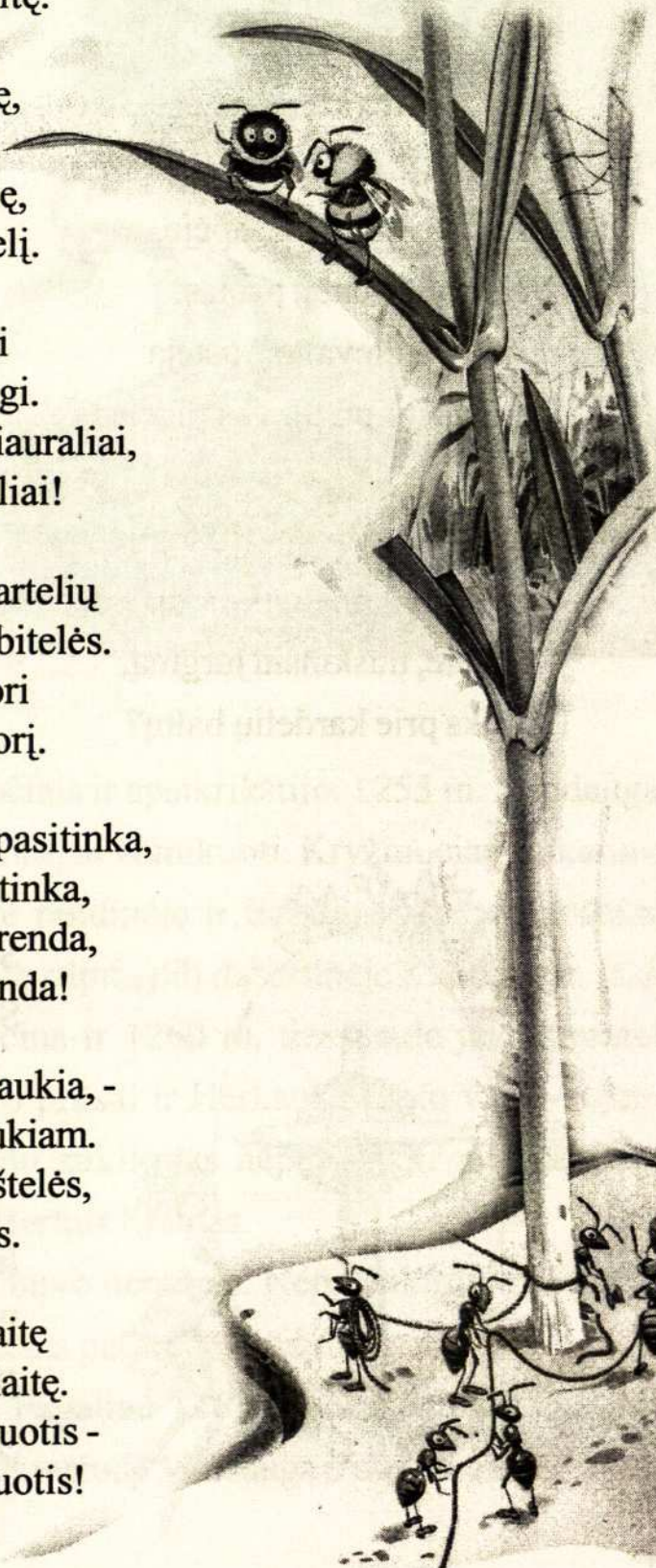
KARALAITĖ IŠ PILAITĖS

Lutauras Degėsys

Pilkoji žolynų paukšte,
Darbščioji gėlynų bitele,
Saldžioji medaus karalaite,
Parodyk man savo pilaite.

Ištieski pūkuotą rankelę,
Parodyk į avilį kelią,
Kukliai pasirišus skarelę,
Išneški visiems po korelį.

Susėsime visi iškilmingai
Ir medų laižysime laimingi.
Pilvai mūsų - besočiai, kiauraliai,
O mes - tarsi bičių karaliai!

Jau laukia svečių prie vartelių
Neramios, nelinksmos bitelės.
Atrodo, kad jos ir nenori
Visiems dovanoti po korį.

Be džiaugsmo svečius pasitinka,
Joms mūsų veidai nepatinka,
Jos užia ir dūzgia, ir skrenda,
Ir jau ne bučiuoja, o kanda!

Ai, niekas čia mūsų nelaukia, -
Namolio, laižytojai, traukiam.
Gyvenkit, žolynų paukštelės,
Skrajokit, gėlynų bitelės.

Paliekam medaus karalaite
Ir kvepiančią saldžią pilaite.
Išeinam, nenorim svečiuotis -
Nes bitės nemoka bučiuotis!

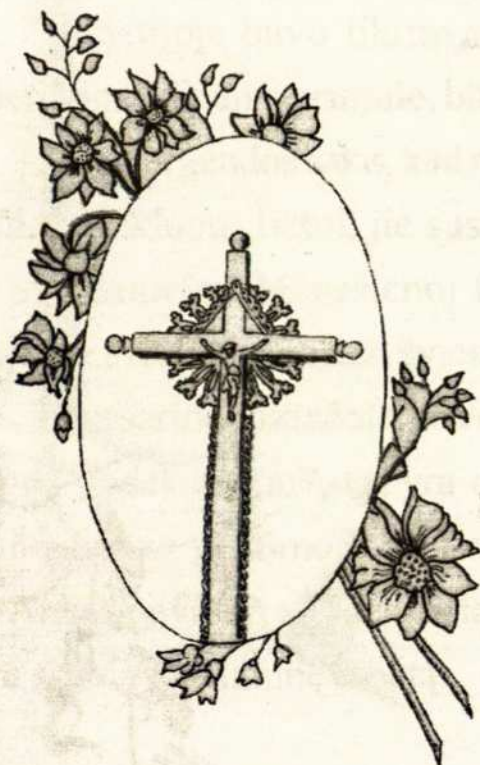
ŽOLINĖ

Martynas Vainilaitis

Išaušo Mergelės Marijos
Dangun paėmimo diena,
Ir svarios šermukšnių žarijos
Nusviro ties klėtim sena.

Gandrai, karalystę apėję,
Vadina kelionėn pačias.
Tik bičių dievaitė Austėja
Dar laksto po pievas plačias.

Šiaurys dar žiedų nebaugina,
Dar slenka migla iš pietų.
- Senele, nuskinsiu jurginą,
Ar tiks prie kardelių baltų?

Senelė jurginą paglosto,
Sujuosia trispalve gija.
- Palaimins iš dieviško sosto
Šią puokštę pati Marija!

Ir mudvi pro Daumanto gryčią,
Per tiltą šaltinių gilių,
Išeinam ramiai į bažnyčią
Su puokštėm gražiausių gėlių.

Mindaugas

VLADAS VIJEIKIS

Lietuvos valstybės
sujungimas užtruko ilgai ir
apie tai tikrų žinių nėra. 1240
m. žiniomis Mindaugui
pavyko savo valdžion
suimti visas lietuviškas
žemes. Tuoju pat
ėmė siekti ir
kaimyninių
žemių,
prijungdamas
gudus ir
Smolenską. 1250

m. sudarė sutartį su kryžiuočiais ir apsikrikštijo. 1253 m. Mindaugas
su žmona Morta buvo iškilmingai vainikuoti. Kryžiuočiai, nukariavę
pusę prūsų žemės nesiliovė puldinėti ir lietuvius. Sėkmingesniam
Lietuvos puldinėjimui pastatę stiprią pilį dabartinėje Klaipėdoje. Įtūžę
žemaičiai užpuolė kryžiuočius ir 1260 m. ties Saule juos sumušė.
Laimėjimo paskatinti sukilo prūsai ir Herkaus Manto vadovaujami
išblaškė kryžiuočius. Tačiau sukilimas nepavyko ir prūsai turėjo
pasiduoti. 1273 m. žuvo ir Herkus Mantas.

Mindaugo valdymas buvo neramus. Nepatenkinti kryžiuočiai
nuolat kėlė maištus. Ne visiems patiko ir bandymai taikingai gyventi
su kryžiuočiais ir krikštas. Pagaliau 1263 m. Nalšėnų kunigaikštis
Daumantas su suokalbininkais nužudė Mindaugą ir du jaunesnius sūnus.

VASARĄ PAPLŪDYMYJE

RASK ŽAISLUS, SU KURIAIS MERGAITĖS GALĖTŲ PAŽAISTI SMĖLYJE. NEPAMIRŠK VISKĄ NUSPALVINTI.

Iš mūsų kūrybos

Aš esu Laukinė ramunėlė

Aš esu laukinė ramunėlė. Augu gražioje pievoje šalia miško. Netoliese teka sraunus upelis. Ten vaikai dažnai maudosi ir žvejoja. Prie jo ateina atsigerti miško žvėrys. Aš galiu matyti tik tai, kas vyksta virš manęs. Tačiau kartais įsivaizduoju, kad esu paukštis ir matau viską viską...

Pievoje pilna įvairiaspalvių gėlių. Jose kiekvieną dieną dūžia darbščios bitutės. Jos renka žiedadulkes iš katilėlių ir dobilėlių, o nunešusios juos į avilius daro medų. Staiga pamačiau, kaip iškilo žemė ir krūptelėjau, net nesulaukusi vėjo gūσιο.

Kas čia? A, tai kurmis! Ir vėl tas nedorėlis pridarys pievoje mažų kauburėlių. Kad tik manęs kartu su vienu iš jų neiškeltų!

Apžiūrėdama, kas vyksta aplinkui, susvyravau. Pasižiūrėjau - ogi drugelis ant mano galvos atsitūpė. Turbūt papusryčiauti. Pūstelėjo šiltas vasaros vėjelis ir drugelis nuskrido ant kitos pievoje augančios gėlės. Minkšta žolyte nuliuksėjo dvi varlytės. Atrodė, lyg gaudytų viena kitą. Ant varnalėšos lapų vaikščioja skruzdėlytės. Kiekviena

Viktoro Kučo nuotrauka

nešasi du kartus už save didesnę šapelį. Kaip joms nesunku? Tokios mažos, o tokius didelius skruzdėlynus pastato!

Žmonėms aš atrodau tik paprasta lauko gėlė. Kai kurie iš jų praeina pro mane net nepagalvodami, kad aš taip pat gyva. Vieni manęs net nepastebi, sumindo, kiti nuskina. Smagu, jei atsiduri gero žmogaus rankose. O kartą, karštą dieną, kai aš šildžiausi saulėje, pralėkė (kaip senosios ramunės sakė) automobilis. Oi! Aš taip užspringau dulkėmis, netgi apalpau. Gerai, kad kaimynas dobilas tai pastebėjo ir atgaivino mane, savo šešėliu užstodamas kaitrią saulę. Ir kas sugalvojo tuos burzgiančius daiktus? Tikiuosi jie nesugalvos kada nors palakstyti po mūsų pievą.

Visą dieną mūsų pievoje vyksta judėjimas. Nė vienas netinginiauja. Arba žaidžia, arba dirba, arba veikia, kas ką išmano. Gera, kai yra gražu, kai tave kažkas myli, neskriaudžia. Tada ir aš, ir mano seserys bei pusseserės visiems atsilyginame kukliais žiedais skleisdamos meilę bei puošdamos mūsų nuostabią pievą.

Viktorija Gerulaitytė

Karaliaučiaus Krašto Ragainės II vid. mokykla

Viktoro Kučo nuotrauka

Jeigu būčiau paukštis, toki pasaulį aš matyčiau

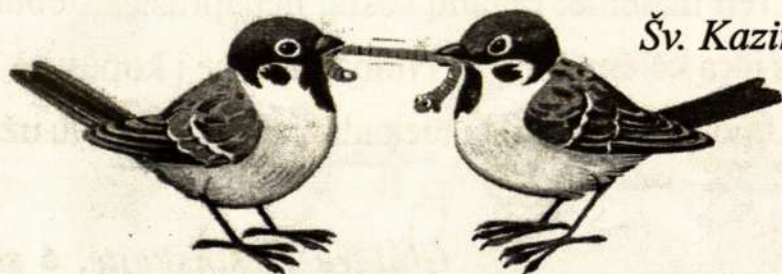
Jeigu būčiau paukštis, aš matyčiau pasaulį didelį, triukšmingą, pavyzdinę, pavojingą ir labai nenormalų. Iš blogos pusės, aš jį matyčiau pavojingą todėl, kad kai kuriose pasaulio vietose žmonės mušasi, kariauja. Kartais žmonės pykstasi. Jeigu būčiau paukštis, iš geros pusės aš matyčiau pasaulį, iš kurio tiek daug galiu išmokyti. Labai daug triukšmingų mašinų yra pasaulyje. Vienas žmogaus pastatytas daiktas ir skraido - tai yra lėktuvas, kartais aš jį matau. Reiškia, danguje aš ne vienas. Iš lėktuvo žmonės fotografuoja mane ir aš jaučiuosi, kaip aktorius.

Pažindamas žmones, galėčiau išmokyti bendrauti ir draugauti su jais. Galbūt žmonės mane išmokytų kalbėti, rašyti, plaukti, bet labiausiai norėčiau susipažinti su pasaulio istorija. Man reikėtų išmokyti pasaulio istoriją, nes jeigu kada tapčiau žmogumi, galbūt galėčiau sustabdyti karus tarp valstybių. Aš manau, jeigu žmogus galėtų kaip paukštis pakilti ir matyti save iš šalies, galbūt jis nesieltų niekada blogai. Žmonėms reikėtų išmokyti labiau mylėti vienas kitą.

Tautvilas Maculevičius, 7 kl.

Šv. Kazimiero lituan. mokykla

Los Angeles

Mano geriausia Mokytoja

Daug gerų mokytojų turėjau, bet tik viena buvo geriausia. Jos vardas Alma. Ji buvo labai švelni, graži, gera. Alma mane mokė nuo pirmos iki trečios klasės.

Ji mane išmokė skaityti, skaičiuoti. Kai ji išmokė mane skaityti aš labai pamėgau knygutes. Ne vien dėl to ji buvo geriausia mokytoja. Mokytoja Alma mane supažindino su tiek daug dalykų. Ji man buvo kaip antra mama. Jeigu kas nors atsitikdavo, mokytoja patardavo, padėdavo. Kartais mokytoja Alma mokindavo vaikus vasaros mokykloje. Būdavo labai linksma. Ten mes žaisdavome, skaitydavome pasakas, dūkdavome, kalbėdavomės su draugais. Visi vaikai norėdavo eiti į vasaros mokyklą. Bet kai Almos nebūdavo niekas ir į mokyklą nenorėdavo eiti.

Kartais su ja važiuodavome į ekskursijas. Vasaros mokykloje važiavome į Palangą, iš ryto eidavome prie jūros, vakare ant tilto palydėdavome saulę. Pirmoje klasėje važiavome į Pakapę - tai yra kaimelis. Ten važiavome prieš Šventas Kalėdas, pamatyti kaip gražiai yra papuošta bažnyčia. Antroje klasėje važiavome į Klaipėdą. Ten matėme Klaipėdos uostą. Matėme žvejų burinius laivus, didelius garlaivius. Trečioje klasėje važiavome į Nidą. Pro šalį važiuodami sustojome Neringoje. Buvome ant Raganų kalno. Ten matėme: raganų sostą, nepaprastai stebuklingą suolelį. Per Baltijos jūrą kėlėmės keltu. Nidoje lipome į kopas.

Mokytojos Almos aš nepamiršiu niekada. Jai labai dėkoju už viską.

*Gintarė Viršinskaitė, 6 skyrius
Čikagos lituan. mokykla*

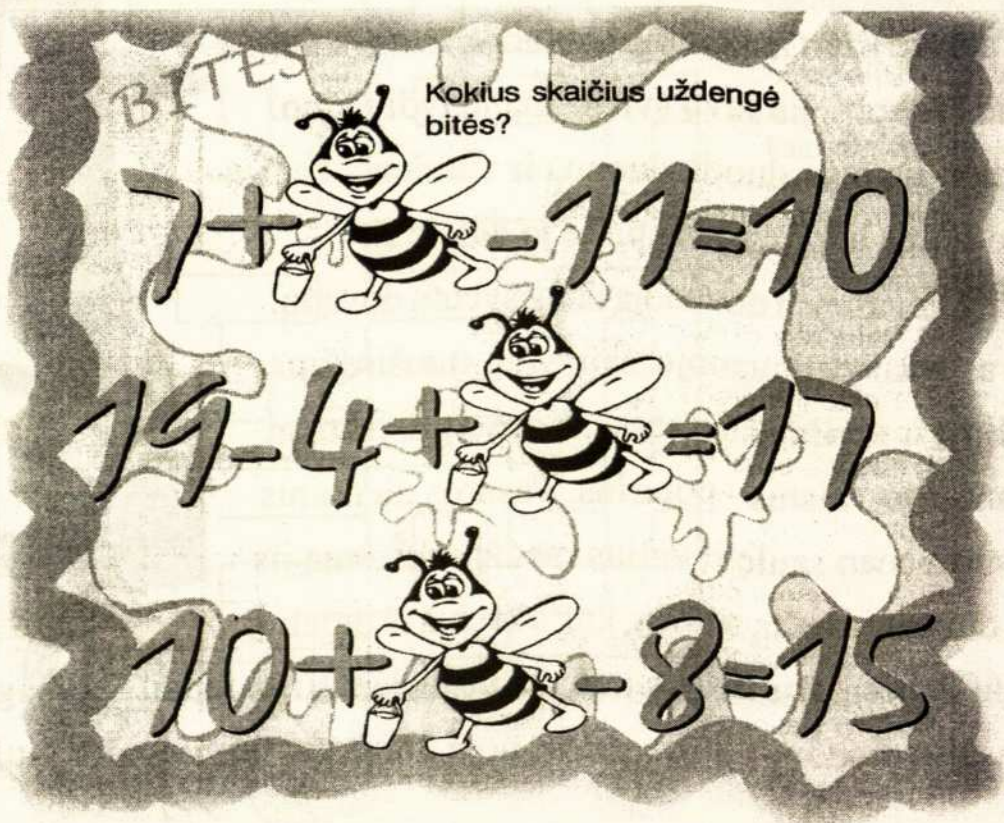
MOKYMOŠI pradžia

Patricija Šmitaitė

Ima lapelį vaikas,
Parkerį ir pieštuką,
O tų raidelių tiek daug,
Lyg karuselėj jos sukas.

Skuba ir lekia iš lapo,
Lipa ant stalo ir sienų...
Mažo vaikelio raidelės
Niekur nevaikšto po vieną.

Mažo vaikelio raidės
Nori sueit į žodį.
Vaikas jomis užrašys
Savo pasaulio grožį.

AR MAN REIKIA DIEVO?

Dievas man labai reikalingas. Be jo, šitame pasaulyje nebūtų nei meilės, nei gėrio. Kasdien Dievas man suteikia daug nemirtingos meilės. Nors ir kaip nusidėjau, jis man visados atleidžia už mano nuodėmes. Naktimis, kai šalta ir tamsu, Dievas sušaukia visus jo angelus ir nusiunčia pas mane. Angelai man nuostabiai gieda ir saugo nuo visų piktų sapnų ir dvasių. Kai man širdį skauda, Dievas su savo šiluma nuvalo mano ašaras ir nuramina mano skausmą. Šventose mišiose, jis man primena apie mano tikėjimą ir moko mane būti geresne ir gudresne. Dievas supranta mane ir niekados neatsisako man padėti. Kai man reikia pagalbos, visados galiu paprašyti Dievo. Niekados nebūna jis užsiėmęs, niekados nekalba telefonu, niekados nežiūri televizijos. Visados jis man atsako savo malda. Kai nerandu namų šaltą žiemos vakarą, jis savo šviesa mane lydi namo. Kasdien jis man duoda duonos ir vandens, kad mano šeima ir aš prisimintume jo didelę širdį.

Dievas man dovanoja daug šventų dovanų. Dievas man padovanojo šeimyną, nuoširdžius tėvelius, ir mylimąsias seses. Kai sergu, jis man dovanoja jo vaistus - poterių. Vasaros dienomis dovanoja man saulę ir žalius medžius. Žiemą jis man dovanoja baltą sniegą, kuris krenta iš didelių, gražių debesų. Rudenį jis nudažo visus lapus raudonai, žaliai, geltonai. Pavasario dienomis jis man dovanoja nuostabų lakštingalos čiulbėjimą.

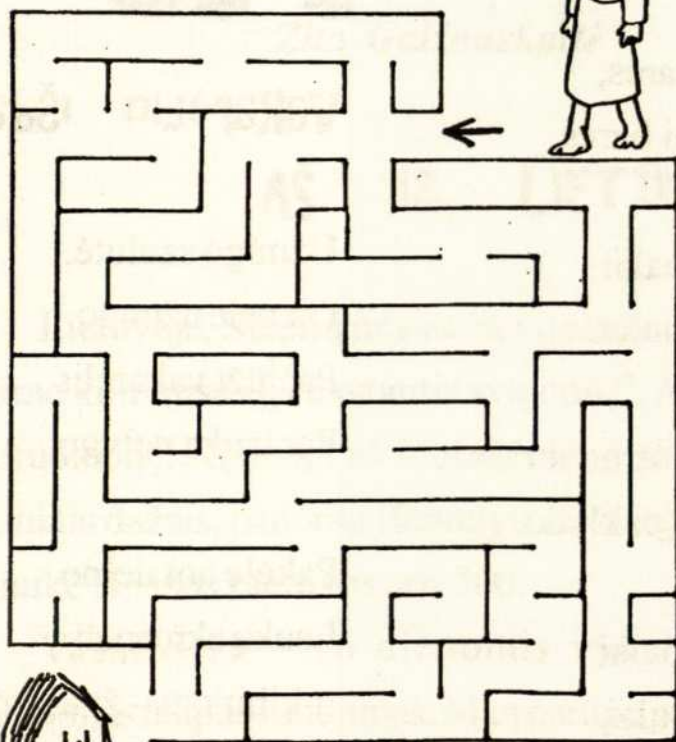
Niekados nepamirštu padėkoti Dievui už visas malones, kurias jis man gailestingai dovanoja. Kai valgau pietus, kai mokausi lietuvių kalbą, kai sapnuoju apie rojų ir kai guliu žalioje žolėje gražią vasaros dieną, prisimenu Dievo amžinąją meilę ir prižadu jam būti amžinai dėkinga.

Be Dievo, nebūtų nei tavęs, nei manęs. Todėl Dievas man labai reikalingas ir be jo negalėčiau gyventi.

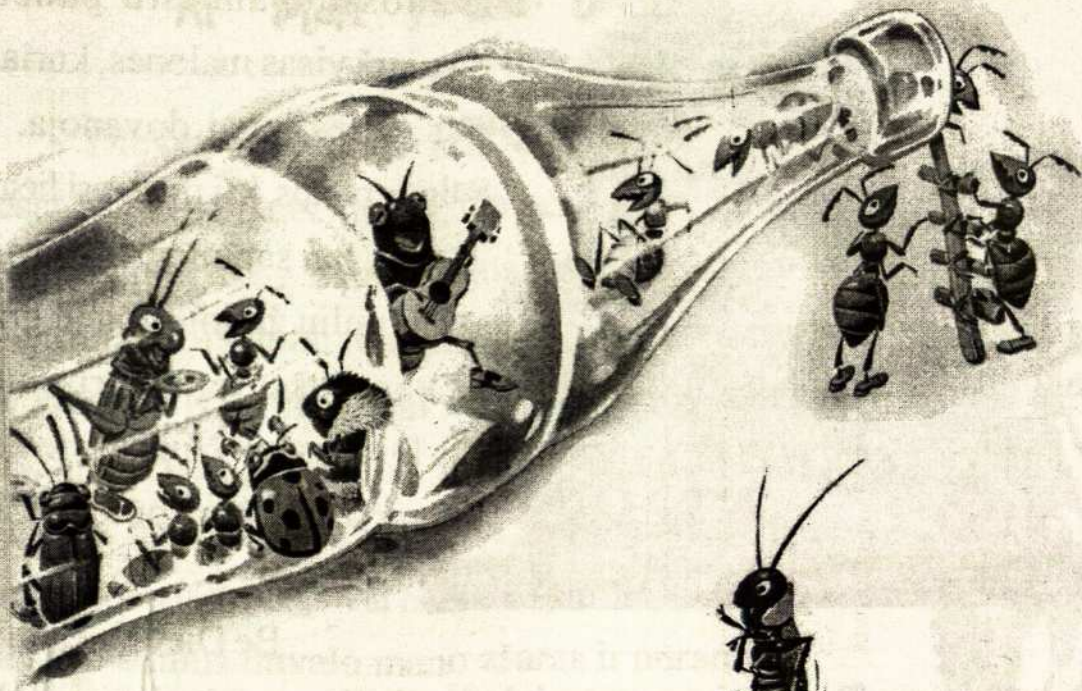
Živilė Badaraitė, 8 skyrius
Čikagos lituan. mokykla

Jėzus paklausė: "Argi ne dešimt pasveiko? Kur dar devyni? Niekas nepanorėjo sugrįžti ir atiduoti Dievui garbę, kaip tik šitas svetimtautis."

Padėk svetimtaučiu pereiiti labirintą ir padėkoti Jėzui.

Šimtas vabalų

Susirinko prie balų
Visas šimtas vabalų.

Susirinkę tyliai tarės,
Nesutare, garsiai barės.

Ir nusprendė vabalai
Skrist į priekį atbulai.

Vienas skrido, antras skrido...
Du nukrito, trys paklydo...

Nuo to karto vabalai
Nebeskraido atbulai.

Vakarėlio išdaigos

Užmigo saulutė.
Dienelė užmigo.
Pačiūžt vakarėlis
Per lauką nelygų.

Pakėlė ant delno
Laukų akmenėlių
Ir kibirkštį – žvaigždę
Padangėj įskėlė.

Zita Gaižauskaitė

Briedelis

Briedeli, briedeli,
Aprodyk man šilą!

Kur samanos geria
Ir garsą, ir tylą.

Briedeli, briedeli,
Juk tau bepigu

Kas rytą saulutę
Nešiot ant ragų.

Briedeli, briedeli
Protingom akim!

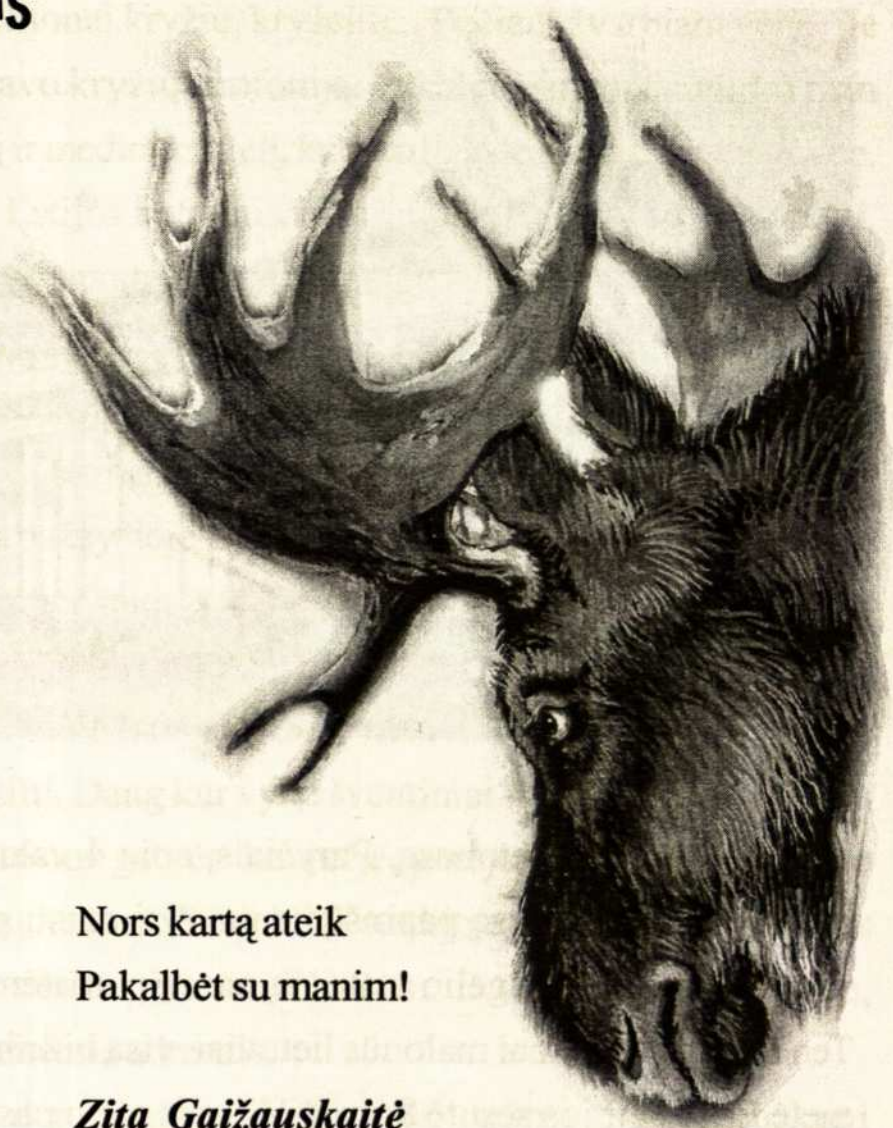
Nors kartą ateik
Pakalbėt su manim!

Zita Gaižauskaitė

AŠ IR LIETUVA

Lietuvoje, Šiaulių mieste buvo skelbiamas tarptautinis vaikų piešimo konkursas „Tūkstantis svajonių“. Apie tai sužinojome per bendruomenę. Kadangi aš lankau meno studiją, kur moko tapyti aliejiniais dažais, panorau išbandyti savo jėgas. O tų piešinių, sako, suplaukė iš visos Lietuvos arti 200.

Vasario 13 – 16 dienomis vyko parodos nugalėtojų paskelbimas ir apdovanojimas. Man parūpo pamatyti ir išgirsti, kokia tai Zitos „Svajoklių“ studijos šventė. Ilgai nedvejojusios aš, mano mama ir sekmadieninės lietuviškos mokyklos mokytoja p. Rasa,

Vilniaus katedra.

sėdome į naktinį autobusą. Paryčiais, apie 4 valandą išlipome Šiaulių stotyje ir pagal adresą paprašėme nuvežti mus į priemiestį, Rinkūnais vadinamą. Tarp daugelio statomų namų pamatėme apšviestus langus. Ten laukė mūsų labai malonūs lietuviai, visa bitininkų Mačių šeima. 12-metė Emilija ir jos sesutė 8-metė Valerija atėjo pasitikti mūsų prie durų. Tomis dienomis mes labai susidraugavome. Ne tik jų namuose, bet ir „Svajoklių“ studijoje...

Šiek tiek pailsėję ir papusryčiavę buvome nuvežtos į Parodų salę. Ten sukabinta daugybė spalvotų piešinių, net akys apraibo. Iš tolo pamačiau savo melsvai žalias „Estijos pušaites“. Priėjusi arčiau perskaičiau – IV vieta. Kodėl man tik ketvirtoji? Apibėgau kitus standus, kol suradau pirmąsias tris prizines vietas. Gal ten daugiau akvarelinių spalvų ir svajonių?! Man vistiek mano peizažas labiausiai patiko. Pastačiau šalia dar keturis atsivežtus darbus, ir mano standas dar labiau nušvito. O gal tik man taip atrodė. Bet girdėjau kaip gyrė ir kiti aplink susispietę vaikai. Man ėmė patikti jų fantastiški piešiniai!

Tą pačią dieną mus ir latvių vaikus nuvežė į Kryžių kalną. Buvau iš močiutės girdėjusi, bet tai ką pamačiau, atrodė ne šios žemės stebuklas.

Ne tūkstantis, o milijonai kryžių, kryželių... Pučiant žvarbiam vėjui, jie braškėjo ir grojo savo kryžių simfoniją. Pakalnėje mama nupirko man dovanų Rūpintojėlį ir medinį kryželį, kuriam ilgai ieškojau vietelės kalne. Tegul sau groja už Estijos lietuvius. Kryžių kalne stovėdama supratau, kad pasaulis tikrai pilnas stebuklų.

Vasario 16 – ios rytą Šiaulių gatvės pražydo trispalvių vėliavomis. Baltoje Šiaulių katedroje mišias laikė mums pažįstamas (susitikome Taline) vyskupas Eugenijus Bartulis. Man labai norėjosi jo paklausti ar toje gražioje baltoje bažnyčioje Dievulis ilgiau užsibūna... Po mišių kartu su vyskupu skubėjome į miesto aikštę, kur visus susirinkusius sveikino svarbūs žmonės, dalijo medalius ir gėles. Visa kam pritarė pučiamųjų orkestras. Net šoko tautiškai pasipuošę lietuvaičiai. Iš aikštės žmonės buvo kviečiami sušilti. Daug kur vyko šventiniai koncertai, vaišės. Mes pietavoje Vasario 16-ios gatvės kavinėje, perėjome švariomis miesto gatvėmis, kol vėl atsidūrėme „Svajoklių“ studijoje. Ten vyko baigiamasis koncertas, kurį vedė piratas Flintas. Dainavome, šokome, fotografavomės, keitėmės adresais.

Nors mums dar labai norėjosi pabūti, teko vėl sėsti į naktinį

Kauno pilis.

Viktoro Kučo nuotrauka

Kaliningrado autobusa. Taline mus pasitiko tėvelis. Turėjome prisipirkę lauktuvių. Močiutei teko molinis indelis su bitute medui susipilti. Senelis gavo kvapnios rūkytos dešros, tėvelis – lietuviškos duonos ir sūrio. Broliukas Martynas gavo saldinių ir riestainių nuo paties Šiaulių bažnyčios šventoriaus. Visi buvo patenkinti ir pažadėjo vėl leisti į Lietuvą kada tik panorėsime arba kai tik atsiras svarbių reikalų, kaip ši kartą.

Mano šeima gyvena Estijoje nuo 1991 m. Man yra 10 metų. Mano mama virš 30 metų ir ji yra mokytoja. Rasai du kart tiek. Kaip nekeista, mes visos vienodai džiūgavome, pirmą kartą susitikusios Lietuvos Nepriklausomybės dieną Vasario 16-ąją laisvoje Lietuvoje. Mano širdelėje tūno neramus jausmas – kada ir kokia proga vėl sugrįšiu į savo senelių žemę? Kokius ten žmones sutiksiu ir ką neregėto išvysiu?

Girdėjau Lietuva ruošiasi švęsti 1000 metų nuo tos dienos, kai jos vardas buvo paminėtas kažkokiose kronikose... Bet tai tik bus 2009 metais, kai aš jau būsiu panelė. Bet iki tol norėčiau pabuvoti lietuviškoje stovykloje, kur suvažiuoja iš visur vaikai. Sako, jie ten ekskursuoja po miestus ir apylinkes, o naktimis kūrena laužus ir dainuoja. Tarpusavy taip susidraugauja, jog sunku būna išsiskirti. Svarbiausia, daug, daug visko išmoksta.

Smagu, kai turi apie ką pasvajoti...

Laura Rukšėnaitė,
10 metų, IV klasė, Estija

Viktoro Kučo nuotrauka

Pelėsos
ūkininkai
skuba užbaigti
šienapjūtę.

Daug pasaulio įdomybių
Nori sužinot vaikai,
Jas visas Žiniukas žino
Ir užrašo tau tiksliai.
Nori būti Žiniuku,
Tai skaityki iš pradžių...

AR ŽINAI?

Lėtapedžiai Vėžliai

Daug legendų pasakoja apie pasaulio sukūrimą. Pagal vieną jų, mūsų žemę laikę trys banginiai, kita gi pasakoja, kad visas pasaulis sutilpęs ant milžiniško vėžlio nugaros. Šiaip ar taip, iš tokių pasakojimų aišku viena – vėžlys yra be galo senas gyvūnas.

Iš tiesų šiam keistam kietašarviui padarui jau daugiau kaip 200 milijonų metų. O įdomiausia tai, kad per visą šį nesuvokiamai ilgą laikotarpį vėžliai visai nepasikeitė – nenunėjo šarvai, neišdygo sparnai, mažičiai vėžliukai vis dar ritasi iš kiaušinių ir nemoka nei riaumoti, nei čiulbėti...

Dabar žinoma daugiau kaip 200 vėžlių rūšių, paplitusių beveik visame pasaulyje (na, jų nėra nebent Antarktyje, kur ištisus metus nepakeliamai šalta net tokiame šaltakraujui gyvūnui...) Vieni vėžliai gyvena tik vandenyje ir jų kojos yra

virtusios plaukmenimis, kiti sausumos mėgėjai, daugiausia jų karštuose sausringuose kraštuose. Lietuvoje taip pat yra šių keistų gyvūnų. Kadaisė jie buvo paplitę visame krašte, dabar daugiausia randami Dzūkijos ežeruose. Į sausumą mūsiškiai šarvuočiai išlipa tik kiaušinių dėti, o žiemą rausiasi giliai į dumblą ir laukia šiltesnių dienų. Lietuvoje įprasta vėžlius vadinti kokį nerangų, lėtą žmogų. Iš tiesų vėžliai nėra tokie jau lėti, per minutę gali nukeliauti apie 8 metrus. Kiek greitesni gyvenantys vandenyje. Štai Brazilijos pakrantėse gyvena stambūs vėžliai, kurie gali nuplaukti beveik 5,000 kilometrų iki pamėgtos Dangun žengimo salos Atlanto vandenyne – mat būtent joje šiems milžinams patinka dėti kiaušinius... Tai bent keliautojai, ar ne?

Patys didžiausi - Galapag salose gyvenantys vėžliai, jie gali sverti net 150 kilogramų, o jų šarvų ilgis siekia iki 1,5 m ilgio. Kai kuriems vėžliams pavyksta išgyventi 100 ir daugiau metų.

Jei tau patinka ramūs šaltakraujai gyvūnai, gali įsigyti vėžliuką ir auginti jį namuose. Mažyčiams balos vėžliukams tereikia įrengti akvariumą, o sausumos vėžliui ir to nereikia, jis gali gyventi paprastoje dėžutėje. Gali

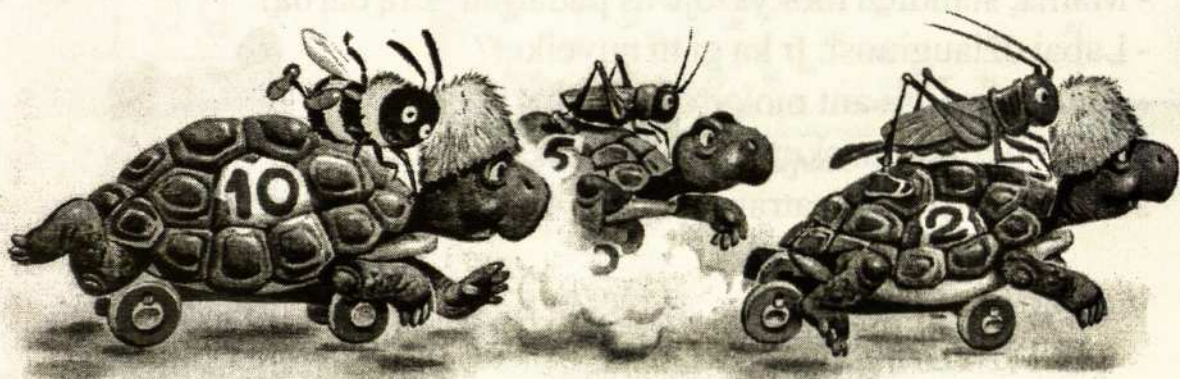

pasirodyti, kad vėžlį prižiūrėti labai paprasta, bet yra ne visai taip. Šunų ar katinėlių augintojams yra paprasčiau, iš šių gyvūnų elgesio galima suprasti, ar augintinis gerai jaučiasi, ar patenkintas ir sveikas. Vėžlys nemoka miaukti, urgėti ar vizginti uodegos... Reikia būti pastabiam, vėžliuko nesusaldyti. Pagalvosi, kad jis žiemos miegu užmigo, o pasirodys, kad jis sušalo...

Na, bet rūpestingo šeimininko prižiūrimas vėžlys gali gyventi labai ilgai, o juk jūs tokie ir esate, ar ne?

IŠ VĖŽLIŲ GYVENIMO

Tokijo (Japonija) zooparko gyventojas - milžiniškas 143 kilogramus sveriantis Galapag salų vėžlys Tortulu labai vargo dėl savo didelio svorio. Veterinarai paskyrė griežtą dietą - bulves pakeitė žole. Metus pabadaęs ir numetęs dvidešimt kilogramų svorio, 250 metrų nuotolį nuo savo buveinės iki baseino Tortulu nužingsniavo per vieną valandą penkias minutes, sumušdamas savo ankstesnį "rekordą" dešimčia minučių.

Viename Londono bute atsirado "ratinis" vėžlys. Vėžlė Henrieta susižeidė koją ir apšlubo. Jos šeimininkai, pasitarę su veterinarais, prie šarvo apačios pritaisė du žaislinio vežimėlio ratukus. Henrietos užpakalinės kojytės pailsėjo ir greit pagijo, vėžlė taip priprato prie ratukų, kad buvo gaila juos nuimti. Su jais ji ėmė judėti kur kas greičiau ir jautė didelį malonumą.

Vėžlį Šv. Elenos saloje buvo prijaukinęs čia tremtyje gyvenęs ir miręs Prancūzijos imperatorius Napoleonas. Imperatorius mirė 1821 metais, o apie jo prijaukinto vėžlio mirtį laikraščiai parašė tik mūsų amžiaus antroje pusėje.

Balų vėžliai seniau gausiai gyveno pietinėje Lietuvos dalyje. Ne veltui juos dzūkai praminė geležinėmis varlėmis. Šienpjoviai net dalgius nulauždavo į jų šarvus. Iš tų šarvų buvo daromi indai.

Juokų maišelis

**Buvo maišelis pilnas juokų
Išbiro, išlakstė – po vieną, po du.
Pasislėpė jie po "Eglutės" šakelėm,
Bus linksma skaityti vaikams ir tėveliams.**

- Mama, šiandien mokykloje aš padariau gerą darbą!
- Labai džiaugiuosi. Ir ką gi tu nuveikei?
- Žinai, Evaldas ant mokytojos kėdės padėjo smeigtuką, o aš paskutinę sekundę, kai jinai jau sėdosi, dar spėjau patraukti iš po jos kėdę!

Fizikos mokytojas klausia:

- Koks ryšys tarp žaibo ir elektros?
- Kiek pagalvojęs, mokinys atsako:
- Žaibas - tai nemokama elektra!

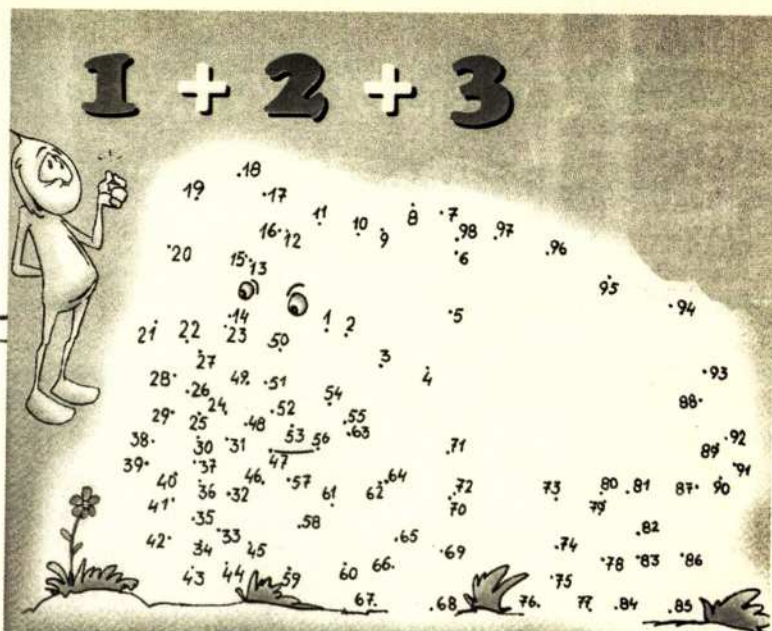
Kuo skiriasi krūmas nuo nusikaltėlio? Krūmą iš pradžių pasodina, ir tada jis užauga. Nusikaltėlis pirma užauga, o tada jį pasodina.

Mokykloje uždavė rašinėlį apie tai, kaip naminiai gyvūnai rodo savo dėkingumą. Vytuko rašinėlis baigėsi šitaip: "Ir mano šuo ėmė šokinėti, nenuleisdamas nuo manęs ištikimų akių ir vizgindamas uodega. Ne iš kiekvieno žmogaus sulauksi tokio dėkingumo".

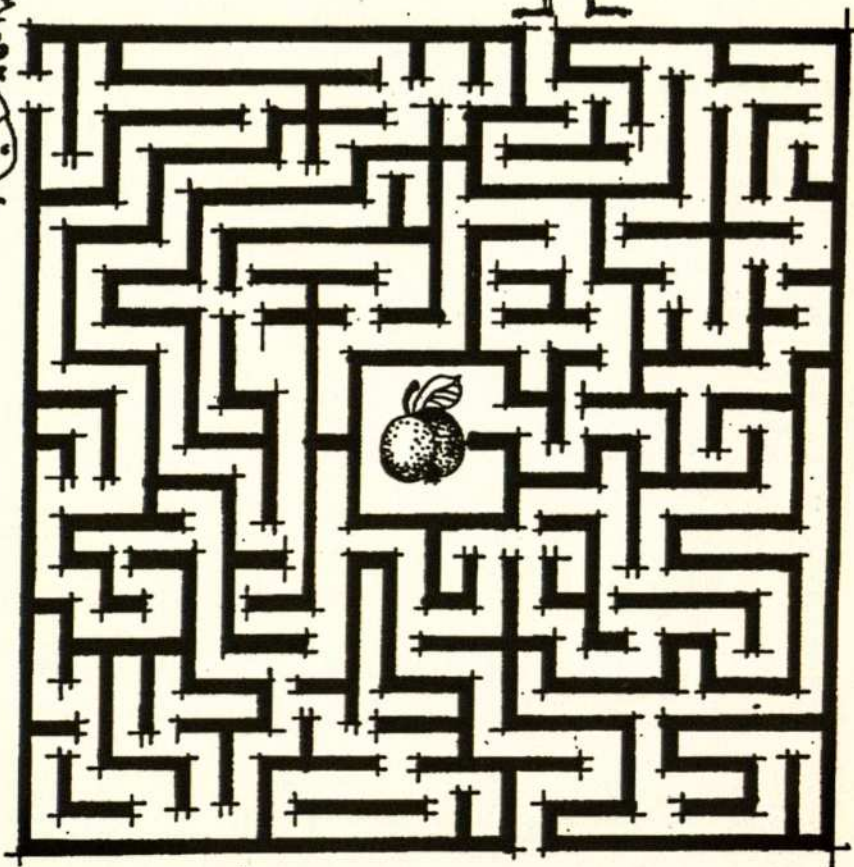
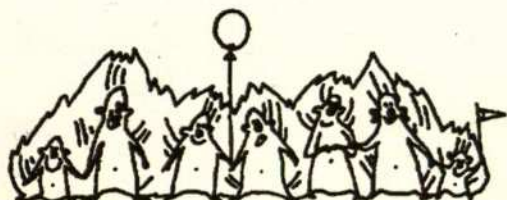

Mokytoja:

- Laurynai, pažadink savo suolo draugą!
- Kumštelėk, ar ką!
- Kodėl aš? Juk tai jūs jį užmigdėt!

Šujunk taškus

Padék ežiāms surasti obuolį

**„Eglutės” redaktorės Reginos Kučienės
dovana
Lietuvos nacionalinei Martyno Mažvydo bibliotekai**

Tado Buivydo iš Bostono lituanistinės mokyklos piešinys

EGLUTĖ
8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL. 60465, USA
Tel. 708-430-1911